

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **BMKco, s. r. o.**, se sídlem Napajedla, Kvítkovická 1533, zastoupené Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou se sídlem Zlín, Kvítková 124, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 Af 6/2017-57,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 11. 2016, č. j. 23054-4/2016-900000-304.4. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 10. 3. 2016, č. j. 14058/2016-640000-51, kterým bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo v celkové výši 800 637 Kč a uložena povinnost uhradit penále z doměřené částky ve výši 160 128 Kč.

[2] Kasační stížnost stěžovatele byla spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňuje tím, že výklad použitý v napadeném rozsudku by vedl k nutnosti přijmout na celostátní úrovni odpovídající opatření. Jelikož celní správa k problematice doměření antidumpingových cel přistupuje jednotně, byl by v důsledku napadeného rozsudku ohrožen rovný přístup celních orgánů vůči dovozcům. Podle stěžovatele je nezbytné, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, zda je výklad článku 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278/EU o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení Komise 2016/278/EU“) přijatý krajským soudem správný.

[4] Stěžovatel se domnívá, že názor vyjádřený v napadeném rozsudku by znamenal újmu nejen pro stěžovatele, respektive pro stát, ale zejména pro další osoby zúčastněné na správě daní.

Veřejný zájem stěžovatel spatřuje v požadavku na jednoznačný a správný výklad shora uvedeného ustanovení státními orgány.

[5] Žalobce ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti namítá, že se stěžovatel omezuje jen na obecná konstatování a neuvádí žádnou konkrétní újmu, která by měla nepřiznáním odkladného účinku vzniknout jemu či osobám zúčastněným na správě daní. Takové odůvodnění žádosti je zcela nedostatečné. Za újmu nelze považovat ani nutnost přizpůsobení praxe celních orgánů napadenému rozsudku. Žalobce dále poukázal na to, že rozhodnutí stěžovatele byla předběžně vykonatelná a že žalobce byl povinen doměřené antidumpingové clo spolu s penále uhradit. Závěrem dodal, že stěžovatel může sám z důvodu probíhajícího řízení o kasační stížnosti veškerá řízení přerušit a vyčkat do rozhodnutí soudu.

[6] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

[7] Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užíje přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[8] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[9] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil nutností přijmout jednoznačný a správný výklad článku 1 nařízení Komise 2016/278/EU. S výkladem předestřeným krajským soudem se neztotožňuje a namítá, že jeho respektování by vyvolalo potřebu přijmout (blíže nespécifikovaná) opatření na celostátní úrovni; rovněž by v jeho důsledku docházelo v praxi k rozdílnému zacházení s některými skupinami dovozců.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, publikované pod č. 3270/2015 Sb. NSS, ze kterého se podává, že úkolem žalovaného v soudním řízení správním je hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka (ne)zákonosti tohoto rozhodnutí přitom není důvodem pro přiznání odkladného účinku, neboť při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude rozhodnutí ve věci samé. To však neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému nikdy přiznán. Bude se ovšem jednat o případy výjimečné, „*kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jebož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.*“ Z hlediska tvrzené újmy, její intenzity a jejího osvědčení proto musí žalovaný správní orgán dostát stejným nárokům jako žalobce. Újmou žalovaného přitom není ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu, tj. například zájmu na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení. Pro úplnost lze dodat, že ani obtížně řešitelná procesní situace v případě existence vzájemně si odporujících správních rozhodnutí (k čemuž může dojít vydáním rozhodnutí v intencích závazného právního názoru krajského soudu a následným „obživnutím“ původně vydaného rozhodnutí v případě úspěchu v řízení o kasační stížnosti) není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu (viz citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014-58).

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ve vztahu k tvrzené nutnosti provedení nezbytných opatření blíže nerozvedl důvody, z nichž by bylo možné usuzovat na mimořádnou povahu dané věci, odůvodňující přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti. Pokud jde o namítané ohrožení rovnosti přístupu k některým skupinám dovozců, lze konstatovat, že situace, kdy v důsledku právního názoru vysloveného správním soudem dochází ke korekci postupů ve správní praxi, jsou zcela běžným a zákonem přepokládaným důsledkem soudního rozhodování. Z ničeho nevyplývá, že by se v tomto ohledu situace stěžovatele jakkoli vymykala ve smyslu závěrů rozšířeného senátu, vyjádřených v usnesení č. j. 10 Ads 99/2014-58. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyly splněny.

[12] Z uvedeného důvodu proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu